

Szerző:

Szabad Nép

Sabek Ferenc Lánchíd-építő élmunkás

A hídpillér körül, a Lánchíd budai oldalán bontják az állványokat. Itt dolgozik, a cölöpöző csoportban az egyik legkiválóbb hídpillér-építő munkás, Sabek Ferenc. Valaki megmutatja:

— Ott jön éppen a raktár felől.

Magas, szélesvállú ember. Sötétbarnára cserzett arca homlokán húzódo mély ráncok mutatják: jó pár évtizedes munka és harc van már a háta mögött.

Szabadkozik: — Nincs sok időm a beszélgetésre, várnak fenn a hídon. — Elmosolódik és kedvesen, kérlelően mondja: — Nem szeretek sokat beszélni. Hogyan ér-

zünk, hogyan gondolkozunk — elmondja helyettünk a munkánk; a híd. Elkészült, most már csak szépítgetjük. Amikor mégis leülünk a melegre fűtött öltözőben, Sabek Ferenc, az élmunkás hídszerelő beszél a munkáról, a hídpillérről. Nem mondta egyszer sem, hogy ezt „én csináltam”, „az én munkám volt”. Többesszámban beszél. Így mondja: „Mi a csoportban”, vagy „A hídpillér összes dolgozói”... Most a Lánchídról beszél:

— Az előbb találkoztam az igazgatóval. Azt mondta, lehetőleg péntek estig bontsuk le az állványokat. — Mosolyog. — Péntekig...? Meg lesz az már ma este!

Ez jellemzi Sabek elvtárs munkáját. Mindent a kitűzött határidő előtt készít el. Első munkájuk a Lánchídon még tavasszal, a jégzajlás után kezdődött meg. Cölöpöket vertek. A Sabek-csoport az élen járt. Naponta hat cölöpöt kellett volna beverni, — ők megduplázták. A vastartók felrakását is hamarabb — egy héttel a kitűzött idő előtt — fejezték be. A munka legnehezebb része a láncszerelés volt. Tizennégytonnás bekapcsoló sarukat helyeztek el a toronyban. Beszédre nem volt idő, de a segítőkészség, az összefogás kiküszöbölte a szavakat. Kérés nélkül adogatták egymás kezébe a szerszámokat. Sabek Ferenc így beszél erről:

Fegyelem volt. Szigorú munkafegyelem. Csak ezzel nyerhetünk meg minden csatát, ez szükséges ahhoz, hogy

késedelem nélkül, elkészüljünk a munkával. A szigorú munkafegyelem eredménye most az, hogy szebb lett, mint száz évvel ezelőtt, a Lánchíd.

Sabek elvtársról úgy beszélnek a hídpillérek, hogy erős akaratú, vasfegyelmű ember. Kommunista. Szereti, tanítja, neveli csoportjában az embereket. Mégis, amikor előfordult, hogy egy munkás fegyelmetlenül végezte a munkát, többszöri figyelmeztetés után is elkésett, Sabek elvtárs szigorú erélytel felelősségre vonta.

Legnagyobb örömmel a vasárnapi megnyitóról beszél. — Már az órákat is számoljuk addig a percig, amikor átadják a hídát a forgalomnak. Ott állunk majd és nézük, milyen boldog lesz a főváros népe, amikor először léphet erre a gyönyörű új hídra.

Elgondolkozik egy kicsit, mielőtt újra szól:

— Ezt még elmondom. A felszabadulás előtt Bácskában dolgoztam a Tisza-hídon, Titelnél. Negyvennégyben láttam, amikor aláaknázták az a fasiszta horda a hídát. Még soha nem éreztem olyan fájdalmat, mint amikor levegőberöpült a híd, benne a sok-sok verejtékes munkánkkal. Negyvenötben nem volt hídunk, de volt erős akaratunk és tudtuk: újjáépítjük hídjainkat magunknak.

Mielőtt elbúcsúzunk, megmutatja vörösfelelű élmunkás könyvét, az ezüst- és aranyérmét, amit a Népköztársaságtól kapott. Büszke rá nagyon és örömmel beszél arról, hogy megbecsülik, kitüntetik munkájáért.

Kijöttünk az öltözőszobából a partra. Valaki a hídpillér felől hangosan kiabálja Sabek elvtárs nevét.

— Megyek már — kiáltja vissza. Mielőtt elindul, mosolyogva fordul felénk:

— Sokat kérdeztek már 45 óta, de még ennyit nem beszéltem senkinek sem.

Egy-két perc múlva már fenn a hídpilléren irányítja csendes, határozott hangján a munkát.

